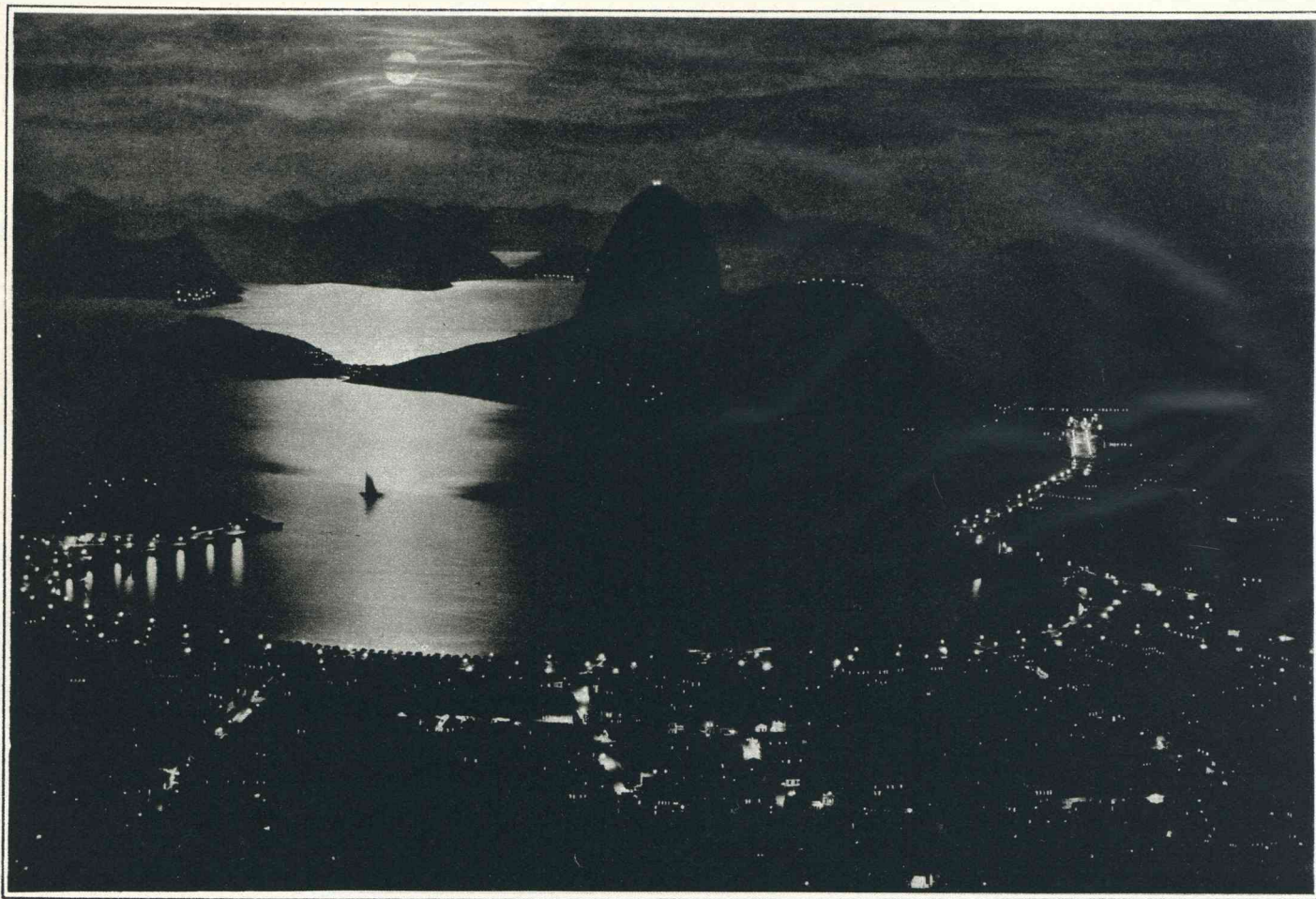

NACHT IN DE TROPENSTAD.

Langs de baai van Rio de Janeiro.

De Tropenstad bij Nacht

door Dr. W. J. v. Balen

Een nieuwe phase van den tropendag begint: de Koperen Ploert is ondergegaan. Rio de Janeiro herademt. Overdag was het buiten te schel in de zon, te wit en te verblindend op het geblakerde strand, te onbeschut op den boulevard langs de baai en langs den open oceaan. Overdag was het eigenlijk aangener in de oude stad, waar de straten smal zijn en de huizen hoog, zoodat er schaduw en koelte te vinden is.

Maar thans, nu de zon ondergegaan is, wordt het in het hartje van de millioenenstad te benauwd, te dompig.

Nu verlangt men naar een lange teug koud bier, een cocktail en lucht, wind, koelte.

Men zit op het terras van een der vele bars, die eigenlijk zooiets zijn als onze Europeesche café's, met dat verschil, dat er geen koffie geschonken wordt. Want koffie is in Brazilië iets zóó vulgairs en goedkoops, dat men het niet afzonderlijk kan bestellen; koffie krijgt men gratis na elken maaltijd. En wil men koffie alléén, dan slurpt men haastig een klein wit kopje in een van de koffiehuisjes op de hoeken der straten, waar men voor een nikkeltje een verrukkelijk sterken „cafézinho" schenkt.

Maar nu zoekt men geen koffie, doch iets koels: een „chope", d.i. een schuimend glas bier van het vat, of een kokitèl, zooals de Brazilianen den Amerikaanschen borrel noemen. Daarna wat frissche lucht, de groote avondgenieting van de tropenstad. Een open auto — dichte houden daar alleen diplomaten en dwazen — is het middel om het dagelijksche luchtbad te gaan nemen. Er zijn er te kust en te keur: Europeesche, Amerikaansche; vooral deze laatste, en bijna alle van die groote, plutocratisch aandoende 6-cylindermarken. Taxi's, huurauto's zonder „horloge", die men per uur neemt — lange rijen staan er midden op de drukke Avenida te wachten. Want in Brazilië rijdt men evenveel auto als te Parijs en het is er even goedkoop, althans in vergelijking met den duren levensstandaard.

De groote Avenida Rio Branco loopt van baai tot baai, dwars over het schiereiland, waarop het oude Rio de Janeiro gebouwd is. Het „voeteneinde" van dien kaarsrechten en grootschen boulevard is de haven; het „hoofdeinde" sluit aan op de vermaarde Avenida Beira-Mar, den Kustboulevard. Op de plek, waar de stadsboulevard de kust weer bereikt, ligt een van die tropische parken, waaraan de Braziliaansche hoofdstad zoo rijk is. Een betrekkelijk klein lapje grond is het, deze Passeio Publico of Openbare Wandeling, maar vol rijken plantengroei en tropenweelde. Hooge lofboomen met groteske stammen, waar allerlei parasieten op groeien, orchideeën zoowel als hangplanten, die wel pruiken haar lijken. Palmen en cactusgewassen van allerlei soort. Doch betrekkelijk weinig bloemen. Want in bloemensoorten zijn de koelere gewesten eigenlijk veel rijker dan de tropen.

Wij snorren zachtjes langs dien Passeio Publico, doch stoppen niet. Want onder dat dichte bladerendak blijft de hitte des daags hangen en wij zoeken koelte.

Een breede rij knippende lichtjes vergezelt ons langs den overkant van de baai, terwijl wij langs den kustboulevard glijden: de voorsteden Nictheroy en Icarahij, welluidende Guarani-namen uit den tijd, toen er in Rio de Janeiro nog Indianen leefden. Thans zijn het knusse villa-stadjes, waar men het strand voor de deur heeft en waar men zijn goddelijken avond inwijdt door eerst te water te gaan in den maneschijn.

Ook aan den stadsoever wordt gebaad, want Rio is eigenlijk een groote badplaats, met wel een dozijn verschillende stranden ter keuze, hetzij binnen in de baai, waar men zwemmen kan, hetzij buiten in de Atlantische branding, waar het baden meer een dansfeest in de golven is.

De boulevard omlijnt met flauwe bochten dien grooten binnenplas, die Guanabara heet, de schoonste baai ter wereld.